

I.

Waino-Lilled.

Cesti-rahwa heaks meleks.

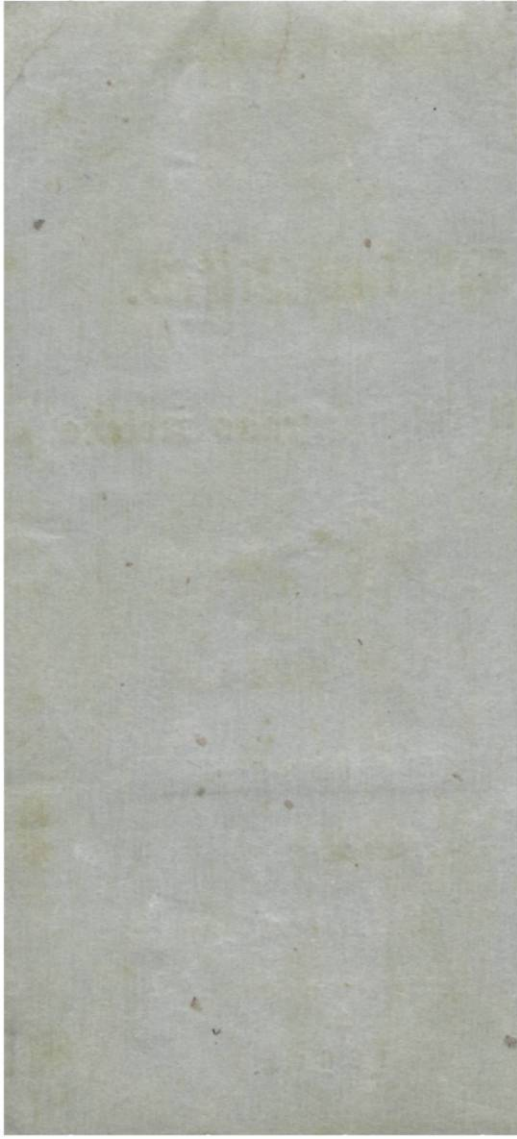

Kurresares,

trükkitud Ch. Utsafreny kullu ja kirjadega.

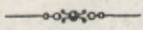
1866.

I.

Waino-Lilled.

Cesti-rahwa heaks meleks.

Hind, pigitud 8 Kopp.

Kurresares,

trükkitud Ch. Asfahrey kullu ja kirjadega.

102

Winn-Billd

Verstärkungswörterbuch

Von der Censur gestattet.

Dorpat, den 23. October 1865.

Nr. 163.

ENSK. R. Kirjandussmuuseum
~~1948: 3459~~
27140
RAA

Verstärkung

Winn-Billd

1865

Iuhhataja.

Nummer.

Lehhefölg.

1.	Ges-fönnä	5
2.	Kaugelt koeo tulles	6
3.	Paulo önnistus	7
4.	Ööfenne	8
5.	Neio mötted	10
6.	Armo kaenus	11
7.	Kewwade and	12
8.	Hommifo	12
9.	Wennaste armastus	14
10.	Kella hellin rindus	15
11.	Ukse förwas	16
12.	Moremehje iggatsfeminne	17
13.	Mattusse kel	19
14.	Öppetus	20
15.	Süddame nödrus	22
16.	Sinnataim	23
17.	Armastus	25
18.	Tüttarlapse kaebdus	26
19.	Need kostwad	28
20.	Maenitsus	28
21.	Laened	29
22.	Kui Summal keif ni säeks	30
23.	Saeweske	31

Nummer.	Lehhefülg.
24. Waigistus	32
25. Mets	33
26. Lotus	37
27. Koddo	39
28. Reid auusta	39
29. Loo ja rohhi	41
30. Puri-sind	42
31. Hoia warjul	44
32. Siis tänna	45
33. Süggise-mötted	46
34. Peo täis mulda	47
01	0
11	1
21	2
31	3
41	4
51	5
61	6
71	7
81	8
91	9
02	10
12	11
22	12
32	13
42	14
52	15
62	16
72	17
82	18
92	19
03	20
13	21
23	22
33	23

1. Ges-fönnä.

1.

Kas sa, söbber, ial näggid
Käljopealses tammepuud,
Kuis ta iggatsedes püdis
Laewa pilwil' anda suud?
Kottad temma ladwa otfas
Ellawad, teeköndia
Mödaminnes kinnipeab
Ledda immeks-pannema!

2.

Waggusi ta jallul kaswab
Weike wainolilleke —
Regi temmast kōnnet tösta:
Weike ta ja alwake.
Siiski kui, teekäia, förget
Lamme wötsid terreta',
Waino-öit eht mödaminnes
Kord ka wöttad noppida.

3.

Laewa Jäsa mönnel' wötnud
Waimorikkust jaggada,
Leist ta piisku läbbi käskis
Liggimesi rōmušta'.

Kui ta ainet möda agga
Teiste kasuks ellame
Iggauks, — siis rahhus wimaks
Silmad finni panneme.

2. Kaugelt koeo tuelles.

1.

Cestima, Cestima —
Kes mind wõtnud üllekastwata'!
Cesti leib, mull' üks maguus maitsed —
Cesti piir, mind üks kindlast' kaitsed —
Tanno Jõsala! et terreta'
Wõin sind jälle, kallis isjama!

2.

Cestima, Cestima —
Ei ma kauem wõinud kannata'!
Oh kui külmalt wõeras päike paistab!
Wõeras keel — kuis ta ni kaugelt kostab!
Iggal pool sind nägin, kuulsin ma,
Minno õitsew, lehkaw isjama!

3.

Cestima, Cestima —
Ei so healt wõin'd ial unnuستا'!
Wõeraid laulikuid ma kuulsin paljo —
Wannemuine laste kandli laulo
Kegi tunnud — seal siis hüüdsin ma:
„Koeo jälle tahhan rändada!“

4.

Gestima, Gestima —

Sidded nad mull' teggid sidiga:
„Laula!“ melitas mind wõeras neio,
Ja ma laulsin: „Gesti pruut ja peio,
„Neid ma üksi tahhan üllenda!
„Minno armo warjab isfama!“

5.

Gestima, Gestima —

Jälle nüüd so piri näggin ma!
Ja kui nuttes suud so mullal' annan,
Kõrgeesse kät taewa pole tõstan:
„Sinnust ial ennam lahku ma,
Isfama, mo pühha Gestima!“

3. Paulo õnnistus.

1.

Põllo wahhel läksin ma
Lõo' laulul kõndima:
Hallipeaga põllomees
Semet wiskas wao sees.

2.

„Togo õnne“, hüüdsin ma,
„Mis jo nõdra käega
„Wannadus on wiskanud,
„Hallid juuksed külwanud!“

3.

Tõe näol kostis ta:

„Paulo õn ei arwita!

„Rukkililled hüab ta

„Ma sest, põldo rikkuma!“

4.

„Sõbber, ei mo kannel ta

„Lilli ennam õitseta,

„Kui so rukkist ehhitab,

„Lapselaps sull' pärjaks toob.“

4. Lõokenne.

1.

Terre lõokenne, kewwadise

Taewa eõfimenne laulik! — Sa

Rahhewõrra õppetust mull' annad,

Kuida laulma pean — kuis ellama!

Ei ja laiseldes ei lubba ial

Wenitada liikmeid asjemel —

Ei ka tahha, et meid tõõd ja teggo

Tallitades, koormab nukker meel;

Sinno heale sekka sago

Põllast rõõmsast' kõllama:

„Minno südda, ärka ülesš',

„Lojat lauldes tännama!“

2.

Kui jo warrakult so laulud nore

Sutwe tullemisest westiwad:

Unmund siis on talve tuisud, tormid,
 Ruttem süddamed meil tuisuvad.
 Immekspannes laulo warritsewad
 Metsapuud, siis lehte aeatwad,
 Nuppudeesse lilled löwad, nored
 Linnud wannu lauli katsumad.

Sinno heale peale tõuswad
 Ma ja taewas õiskama:
 „Jäsa lomuš, ärka üllesš’
 „Lojat lauldes tännama!“

3.

Lööke, sind märgiks, kujuks wotta
 Wõiks wišt igga inimessse meel —
 Kuida kites taewani ja tõused,
 Ehk küll maddalusšes ellad teal!
 Pessake sul waitšelt, allandlikkult,
 Nago minnul, mulla pinna peal,
 Agga Loja pole itka jälle
 Õiskades sind kannab lauloheal.

Jumime’, ka sinna hüa,
 Ehk küll ma peal romad sa:
 „Meel ja mötte, ärka üllesš’,
 „Lojat lauldes tännama!“

5.

Et ni wagga, armas, wässiwatta
 Olled, weike linnokenne, sa,
 Sest sull’ taewa Jäsa kingitusšeks
 Andis elle lauloheale ka.
 Õpikust sind üllemaks weel tõstis:

Temma laulab kaunist kurtwadel', —
Agga rõmuks, ussinuõfeks, tännuks,
Seks meil kõllab lōo' ellaw heal!

Õppeta siis, linnokenne,
Diskama mind sinnoga:
„Arka üllesj', minno südda,
„Lojat lauldes tämmama!“

5. Neio mõtted.

1.

„Mei' mõttes jõe kaldalt
Wijf' õisi laendesje:
„Ei kawa eunam wibi
„Sa tulles, armoke!
„Siis pärjakest mull' punnud
„Ni kenna lilledest,
„Siis kella heal mind kutsub
„So kõrwa ellamest.

2.

„Siis jäge Jummalaga
„Keik lapse lotuõsed,
„Mo isjamaea, tutwad,
„Ja teie, lillesjed!
„Keik wanna heal siis kustub
„Kas me le st kustub ka,
„Kui wõera mehhel' annud
„End täielt onmaks ma?“ —

3.
Kül piga mõttes küsis,
Ei öied vastanud.
Neil peakesed kõik' sid —
Kas ja h nad ütelnud,
Kas ei? Kes selletada
Teab lillekõnnet teal!
Kuid piisar filmis wastust
And' kenna küsial.

6. Armo kaenus.

1.

Koido tõusel weikses kambriis walwas
Rõmus emma; siinifilmaga
Lapsok ta süles ellast puhkas:
Emma rüppes armas hingada!
Ehha walgel tassa laulis ta:
„Armo kaenus uinu maggama!“

2.

Kesjet lõunal pude willus istus
Beio kässi käes pigaga —
Linno laulud, jõe kohhin kostsid:
Armo rüppes maggus hingada!
Päwa paistel tassa laulis ta:
„Armu kaenus uinu maggama!“

3.

Waisel õhtul kellad kurtwalt hüüdsid,
Eurnoaealt laulo kuulsin ma;

Usimast sängi rändajal seal kaew'di:
Mulla rüppes rahhul hingada!
Tähhe walgel tassa laulsin ma:
„Armu kaenlus uinu maggama!“

7. Kewwade and.

1.

Moor pehme õht mull' kõrwo kostis:
„Oh tulle laps! Kuis seista jündis
„Sul nutral meel lukku al!
„Moor kewwade jo jälle tulnud,
„Gult õisi sulle kasa tonud —
„Tal' läkki wasto ehinal!“

2.

Ja kuhho nüüd end pean peitma!
Moor kewwade mull' õie wihma
Täis kättil pähhä kallanud!
Et weel ni paljo õune nääksin,
Ni paljo õisi nähha saaksin —
Kes olleks jedda uskunud!

8. Hommiko.

1.

Hommikune taewawärrato
Bunnades end lahti teeb.
Mäed ja, kuis prudiehtes

Jälle kuldseis aurus keeb
Päike! — ku ja tähhed mattvad
Temma eest end ruttuga —
Kes kül julgeis nuhtlematta
Jõsa silma wadata!

2.

Nore päwa ergud filmad
Tuleõhk on ärratand;
Lillenuppud lahti lõwad —
Kuis neid päike ehhitand!
Silmatwet, mis õse willo
Nende sülle wallada
Wöttis, — hiilgwaike pärliehteis
Umbermudab, wärwib ta!

3.

Wata kuida, kastetilgad
Napputades tiwa pealt,
Linnufessed illespole
Lendul kandwad laulohealt!
Kõrged tammeokjad tõuswad
Kahhisedes taewane —
Nende jallul rõmo maitstes
Kromab weike maofe.

4.

Keik mailm, mis neioehtes
Einno ees end ilmutab,
Junnime', kas tead, kellel'
Jõsand tedda ehhitab?
Tead sa, mis läikiv päike,

Taimed, öied rääkivad?
Linnokorid, maofenne,
Tam ja kaste hüatvad?

5.

„Iggatveesse Jäsa armo
„Kässi wöttis seadida
„Meid mailma, et sa meitest
„Kõmo piddid näggema!
„Innimesse laps! Sa temma
„Surem, kallim armotö —
„Kuis sa sõnnata wöid miina
„Temma tõdest eddasi?!“

6.

Jesand, kedda kastetilgad,
Ku ja päike kidadwad:
Wata omma silma ette
Põlwili mind langewad!
Omna lapse suust oh wõtta
Rõdra kitust wasto ka —
Halleluja! Minno Jesand
Jummal Ünnisteggia!

9. Wenna ja õe armastus.

1.

Üht õekest ja wenda — ei ma leia
Meist kahhest armsamat siin ilma peal,

Ei hõbbeda, ei kulla ahhel hoia
Ni kindlaste, kui wend ja õdde teal.

2.

End tihti pruut ja peio lahutatavad,
So tuul neil armo pörab teisiti:
Kül ello-rõmo-rihti ühhes kandwad
Üks wend ja õdde ello otsani,

3.

Ni kindlaste, kui ku ning ilmakerra
End teise naeal hoidwad iggawest, —
Ni kindlaste, kui õse õjelt läigib
Täht tähhe kõrwas kõrges rahhulist!

4.

Jehowa inglid õistamißsel näitwad
End teine teisele, kui näggetwad
Siin ilma peal kül enda ümber armus
Üht õetekst ja wenda hakkawad.

10. Kella hellin rindus.

1.

Mo rindus kellake hüab,
Kui kangelst hüab seal!
Se kellake on mo südda,
Ta hellin armo heal.

2.

Mo kaunis, mo õitsew neio,
Se kella hellistab —

Oh wata ette, ta muido
Weel wallust lõhkendab!

11. Ufse kõrwas.

1.

Ufse kõrwas kaswis muldas
Weike männawõsjuke,
Emma jalgil röömsalt mängis
Lilledega lapsuke.

2.

„Emma, kui ma sureks sanud,
„Armas emma, kül siis nääd,
„Kuida murret so eest kannan,
„Kui sa wannaks, halliks jääd!

3.

„Hoian sind siis, nago olleks
„Sinna sinnililleke
„Meie aedas“ — mõnda aega
Kätis laps weel eddasi. —

4.

Lausumatta emma mõttes
Lapse sõnna kulutab:
Mis siis nenda silmatweni
Emmasüdda ligutab?

5.

Nastad tulleswad ja lähwad,
Wõsjuke puuks pikkendab —

Nuttes nüüd ta willus peio
Naal neio toetab:

6.

Kelle eest ta üksford ellast
Murret tahtis piddada —
Lilled al furnoaedas
Ammo haudas hingab ta! —

12. Noremehhe iggatseminne.

1.

Jõsa, ei ussu ja,
Kuiš ollen rahhuta,
Kui seisam kalda naal,
Nään pilwed taewa al!

2.

Jõe laen, pilwed, nad
Tõttawad möda maad
Kireste eddaj
Tundmatta pirile.

3.

Kirest', kui tunneks seal
Kaugel, oh kaugel teal
Kennamad kohta nad,
Kus rahhul hingawad!

4.

Pilwist ja laenedest
Jõsa, oh kangelt fest

Süggatvas süddames
Himmo mul iddanes!

5.

Werri mul noor ja kuum,
Koddo mul kitsas ruum,
Ei leia hinge piin!
Dtsa ei rahho siin!

6.

Möda maad ebdasi
Kui laene, piltweke —
Jäsa, oh emma ka,
Pean teist lahkuma!

7.

Ärge mind sõidelge!
Armsjad mull' ollete,
Siiski — ei jõua sa,
Hing, ennam kannata'!

8.

Ebdasi, ebdasi
Aeab mind pääw ja õ
Jggatsus süddames,
Kuum werri soonde sees!

9.

Murred teil? — Kus ma ka
Üksi saan kõndima:
Dmmaks mul keik maailm,
Kutwalge, päikse film.

10.

Keigil jo sinnab ka
Hülgawa tähte'ga
Taewavõlv! — Kaitsedes
Seisab keit Jõsa käes!

11.

Ja kui ma ialge
Peats jõudma taggase, —
Dolge siis leinata:
Rahho wist leidis ta!

13. Mattusse kel.

1.

Kella hellin orrust tõuseb —
Kedda kellad hüatwad?
Laulo healed kõrwo kostwad —
Kedda lauljad sadatwad?

2.

Rahwa hulk, mis lauldes tõttab,
Kiriko wist pörab ta,
Kus jo altar punnarides
Morikut saab otama?

3.

Linnud laulwad, päike hülgab —
Kas ka sedda tunnete,
Kedda laulul pulmaehtes
Tee pealt möda wiakse?

4.

Surnoaea ukse tiivad?
Kaskelt lahti langewad,
Haua pole rahwas pörab,
Surnokellad hüawad!

5.

Wärrisedes hauda langes
Lillepärg, mis röömsalt sa
Altari ees tänna palwes
Pähhä piddid pannema. —

6.

Nüüd sind surmaingel wõtnud
Armo kaenlu ellaste!
Nüüd sull' mulla pohja tehtud
Kitsas kamber unnele!

7.

Kella hellin orrust tõuseb,
Kedda kellad hüawad?
Surnoaealt healed kostwad —
Norikut nad mattawad!

14. Öppetus.

1.

— Gestirahwas, ühte sa
Tagganõua lõpmatta!
Keigest hingest sedda püa!
Ei sa jõua temmata

Mingis tõenõudjas asjus
Jal läbbitungida.

2.

Õppetus! Se kallis hüüd
Olgo järgest sinno püüd!
Rahha, rikkust, warra anna
Ärra täie kättega,
Kui sa sedda kallist ossa
Nende eest wõid wahheta'!

3.

Dh mo rahwas, waene weel
On ses asjus sinno meel!
Mehhi kül sull' Jummal andis,
Kes sull' murre, waewaga
Õppust pak'wad, teed sull' näitwad —
Kuis se eest neid tännad sa?

4.

Raebtust kuluk' iggalt poolt
Nende suust! Dh kanna hoolt!
Õppetuse allikale
Tõtta! Ärra teni sa,
Et so waenlased sind wõiksid
Sörme warral näidata!

5.

Cestirahwas, lahti te
Silmad! Wata taggase!
Drjapaelus olled ohkand
Kaua — rasked ollid nad —

Rummalusse orjapaelad,
Need on palju raskemad!

6.

Seft, mo rahwas, nõua sa
Õppust tagga lõpmatta!
Keigest hingest sedda püa!
Ei sa läbbitungida
Jõua kusegil, kui sa sedda
Püad õppetusefeta!

15. Süddame nõdrus.

1.

Se mind ni tihti wallutab,
Mul raskelt hingest läbbi käin'd,
Et hädda, rist mo südda weel
Ei ial polle teiseks tein'd!

2.

Ei pohjani ma ial weel
Jõun'd omma südda jelleta'!
Ta otsib head — miks süski ma
Pean ikka kurja teggema?

3.

Ja tõuseks ingli mõttil ma
Ka koidul süngist ülesse —
Ei ühte patto täitmatta
Ma jätnud päwa lodene.

4.

Kui Jõsa südda isse müll
Ei olleks tuggiks häddaga:
Sa, waene südda, heidaksid
Pea ärra o m m a wõimoga.

16. Linnataim.

1.

Pallaw sui, kül olled ommal pärjats
Kuddund mõnda õrna öiekest;
Siiski minno melest keige armsam
Linnataim on teistest taimedest.

2.

Taewasinni kombel temma öied
Haljendawat põldo kattawad;
Eesti naesed, norikud ja neiud,
Linnataim, sest rõmo näggewad.

3.

Õhtotuul, kui sinno ümber mängib,
Difi merrekombel laenetab,
Päikesse soe, taewa kaste,
Keik sind kosutab ja kaawatab.

4.

Agga linnataimekenne, lendul
Mängopäwad möda tõttawad;
Ello tödde pead tundma sama
Kas ked päwad kindlust annawad.

5.

Omme õppind mullahonet jättab
Pea mahha; norikute käed
Puhhastades wallo sulle saatwad,
Waljo päivi, taimeke, nüüd näed.

6.

Agga wallo, mis meil' ello sadab,
Meie kinnituseks tenib ta;
Õjese kuwalge kombel tuled
Ahtla wahhelt selgelt wälja sa.

7.

Ja kui pigad kedrajate hulka
Wokki ees so illo kidawad,
Omme suga sinno lõnga kastwad:
Hädada siis ja wallo unustad.

8.

Õsete, kui torm ja tondid õues
Üksikut teekäiat waetwad,
Kergemaks ta südda ruttu langeb,
Näab sind akna takka hülgawad,

9.

Kuuda pirowalgel naiste wirgud
Sõrmed lõime kudduwad sind teal,
Jut ja lahke kõnne aega wiitwad,
Noorte hulgast tõuseb lauloheal.

10.

Geestirahwa tarwituseks, kasuks;
Linnataim, ja õitsed, walmis saad;

Minno töös ja tallitusfes leidwad
Leiba palju tallo, külla, maad. —

11.

Keio, kui ta altari ees seisab,
Sinno kattet selgas kannab ta, —
Ja kui püsärk surnoaeda pörab,
On ta kaetud linnaridega.

12.

Morelt võttad pehmelt, ellast' wasto
Junnimest, ja kui ta elloteel
Wimist sammo lõppetab, siis sinna
Üksi tedda hauda sadad weel. —

13.

Ballaw sui, kül on ta ommal' pärjaks
Kuddund mõnda kenna öiekest —
Linnataim, ja siiski minno melest
Olled armsam keigist taimedest.

17. Armastus.

1.

Ja kui sul arm ei ialge
Weel õitsend süddames,
Siis rägib, nago päikesest
Üks waene pimme mees!

2.

Kui armastus sind pühhitsend,
Siis alles arro saad,

Mis laulud, kaste, nurm ja lil
Sull' täiest' ütlemad!

3.

Tihsti üks ainus pehme õ
Lööb õitsel' armo õit:
Sest ota, ota waikselt! Sull'
Ka tõuseb õnne koit.

18. Tütarlapse kaebtus.

1.

Kül eile peig mo ümber hakkas,
Kui ennegi suud andis ta —
Mul siiski argelt südda peksab,
Nut püab silma wereda.
Miks ta ni tihsti mahhawatas?
Miks tuimaks jäid ta'l film ja keel?
Kuid ühte ikka jälle küsis:
„Kas armastad mind, Tio, weel?“

2.

Kuis ma ta'l wirgult wasto jooksin,
Kuis terretasin armoga,
Kui ehhal eile maea pole
Ni pikkamieste tulli ta!
Ei pärrind ta, kui muido enne,
Mis head ehk pahha päätw mull' an'd
Ta kortsus kulmul agga kaebas —
Kui wägga te tend wässitand!

3.

Ta'l kenna laulowisi laulsin,
Mis enne ta ni armastas:
Kuis muido arm ta'l silmist lekis,
Kui tännades mind kulatas!
Ei mitte ühte armosõnna
Mull' eile tännuks leidnud ta:
„Kas enne selgem mitte polnud
„So heal?“ — Jah, sedda küssis ta!

4.

Mul akna äres weikses pottis
Hulk nuppud lilled seisawad:
Neid unnes näggin ärranarts'wad,
Keif öied mahhalangewad —
Ma tean kül, üks unnenäggo
On paljas warri, waht ja pet —
Ja siiski — ikka jälle tulleb
Mull' mele waene lillepot.

5.

Ja warrakult peig koes töttas:
Te olla kaugel, pimme ö!
Müüd ainuüksi nuttes kaeban
Ja murre koormab süddame.
Dh olleks õhko käre! Dh were
Weel ruttem, ruttem päikenne!
Jah, kas ta tulleb siis? — Dh Jummal —
Ta wimast kord ehk tullige!

19. Need kostwad.

1.

Arwaste heal innimesse rindus
Annab wastust teise õnnele,
Artwemalt weel kostab meie südda
Teise häddal' wasto ellaste.

2.

Südda, kui sind murre, wallo koormab,
Rööm ja õn sind tufsi' ma aeawad:
Metsas, mäggedes siis sedda rägi —
Need sull' üksi wasto hüawad!

20. Maenitsus.

1.

Südda, ei sa kaugeist pea
Tõsfiist õnne otsima;
Waggusi kuid loda, ufsu,
Armasta ja kannata!

2.

Wõiksid sa mailma otsa
Tule titwul lennata —
Südda, sinno sowimised
Jtka tullets ühhes ka.

3.

Ei mailmal rahho anda
Polle, petlik on ta õn:

Mis ta eile õnneks kitiis,
Lulemäng se home on!

4.

Sest, mo südda, ärra kaugelt
Tõhsist õnne otji sa:
Waggusi kuid loda, ussu,
Armašta ja kannata!

21. Laened.

1.

Ojakenne, wolad
Mõda ruttuga,
Sinno kärmed laened,
Ei n'ad kannata.
Wibimatta, kirešt'
Tõtwad eddasi,
Taggasi ei põra
Nendest ükfigi.

2.

Wata, kalda ärel
Lilled õitsetwad,
Lehhed kahhisewad,
Linnud laulawad,
Agga laene jooksu
Pea middagi —
Wahhutades tõtwad
Nemmad eddasi.

3.
Kas sa jõudsid uähhä,
Kuhho jöewees
Iggauks neist jänud?
Sure hulga sees
Kaub luggematta
Üksik laenefe, —
Ei ta ial pöra
Ennam taggasi.

4.

Innimesse ello
Näitwad laened mull':
Kirest' lähtwad tunnid,
Päwad möda sull';
Taggasi neist teigist
Tulle üksigi —
Kuis neid pruuk'sid, nenda
Hingad wimati. —

22. Kui Jummal teik ni säeks —

1.

Kui Jummal teik ni säeks,
Kui himmustaksid sa,
Ei wallo ial sadaks,
Ei koormat annaks ta —
Mis sinnust, innimenne
Siis surmatunnil saaks?

Mailma armastades
Sa täiel hukka lä'äts!

2.

Nüüd aega möda mahha
Muud sidded langewad,
Sind haua läbbi taewa
Nään röömsalt astuwad.
So filmad kindlast' waatwad
Ja lotes üllesse. —
Neid sönno paljo kuuldi —
Eiig paljo ialge! —

23. Saeweske.

1.

Wessi wolab, wessi jookseb
Küllaojas otsata,
Saeweske enne seisib,
Tänna weel seal seisab ta.

2.

Dmmal aeal jögge warjas
Kõrge kuusk ni armsaste,
Minna ja mo armokeime
Sedda paika tundsiime.

3.

Kuuske on na'd mahharaiund,
Saagind, furnokirstuks teind,
Kirsto sisse on mo õnne,
Minno armokest na'd pann'd.

4.

Wessi wolab, wessi jookseb
Küllaojas otsata,
Saeweste enne seisib,
Länna weel seal seisab ta.

5.

Mönnele ta jubba saatnud
Rahhokodda wiimsel teel,
Mönnel' wimast sängi sagind —
Minna ikka otan weel!

24. Waigistus.

1.

Kui lapsotesjel kätki sees
Ei tulle unni peal,
Siis emma ellast figutab,
Ta waigistaja heal
Pea wallonuttul' otsa teeb;
Ta laulab armoga:
„Jä' waggusi, mo lapsote,
„Ja uinu maggama!“

2.

Mo südda, tihti sowisid
Sa lapselombel ta,
Mis ello ial ilma peal
Ei wõi sull' jaggada.
Siis emma lombel melitab

Sind mõistus tõega:
„Jä' waggusi, mo lapsoke,
„Ja uinu maggama!“

3.
Keik okkas tee peal kõnnin.
Meil' ülles' taewasse,
Kus Jäsa käed lahti on
Ta wäsind lastele.
Kord surmaingelt sadab ta
Meil' ellast üttelema:
„Jä' waggusi, mo lapsoke,
„Ja uinu maggama!“

25. Mets.

1.

Kas ja metsa olled näinud
Kewwadise ehtega,
Kui tend päikse sojad terrad
Unnest wõtnud ärrata'?

2.

Kui n'ad wimast lummetilka
Puißt ja ma pealt ärrajõid,
Sojad tuled linnolauli
Taggasi meil' jälle töid?

3.

Kuis keik tärkab, kohhab, tõuseb,
Püab wäljaeada!

Ei sa ial jõua fedda
Jummet ärraräkidal

4.

Muppud, nago filmakesseb
Lille otsas kinni weel,
Dottwad wait, et ellama neid
Kutsub taewa Jõsa heal.

5.

Sojal õsel sadab temma
Dumma inglid üllewelt,
Muppude peal' sõrme pandwad
Kergelt na'd ja waggufelt.

6.

Kuis siis norel koidul õitseb
Keik, mis eile uinistas!
Kuis ni ruttu õ keik muutnud? —
Taewa Jõsa awitas.

7.

Mets, oh mets, sa temma lehtaw
Armoand, kui kauniste
Haljendawas ehtes hiilgab,
Päitse õitsew prudike!

8.

Linno healed, jõe kohhin,
Eslo, illo iggal pool!
Ma, Jehowa jalge allus
Õlled, taewas temma tool,

9.

Kust ta offima meid tulles
Pitse pilve tiwa peal —
Kahhiseja mets end wänab
Sutwetormi wõimo al!

10.

Saea aastsed kännud lang'wad
Taewa tullest lõhkedes!
Ma ja merri wärrisewad,
Jesand, sinno heale ees!

11.

Agga isfaarm end warjab
Wihha näol — wata ja
Ahwardajast pilwest kääsid
Wihmahogo langeda.

12.

Taewa-uksest lahti lähwad;
Mets, mis sutwepallawust
Kannatand, nüüd rõmoaurul
Wõttab wasto kosjutust.

13.

Ei Jehowa nüüd ei tulles
Tormis, pikjetulle wäel:
Armsas õhtus ees meil kõnnib,
Witterkaar ta parral kael! —

14.

Ditse aeal ille lähwad,
Süggise, külm eddeneb —

Bunnakoldse kae siise
Haljas mets end ehhitab.

15.

Kennam kätte, mets, sul polnud
Haljas kuubi — ommeti
Süddames ja töemõtted
Ärratad meil neudagi.

16.

Lehed lend'wad — tule mängel
Mulla peale langewad —
Mulla alla, kui mo päwad
Käe, mind rahwas mattawad.

17.

Halledaks tõest iggaühhel
Südda läab, kel mõttetes,
Mets, so süggisene langew
Illo filma ullatas.

18.

Ei sa kuuaks enam jõua
Kuinud kibe piddada;
Pea talwe tulleb, walge
Kattega sind warjama.

19.

Surnud, waggusi siis hingad
Lumme al, ja siiski ka
Nenda taewa Jõsa armo
Mõistad mulle kuluta'!

20.

— Kui sa omma aega wõtsid
 Kannatada waggusi,
 Illusamas ehtes temma
 Siis sind kutsus ellusse.

21.

— Ni ka minno peat kattab
 Wannadus kord lummega,
 Ni ka mind kord haua unnest
 Jummal wõttab ärrata'!

22.

— Mets, sa Jõsa omma kägea
 Lodud haljas tempel! Sa
 Omma illo lõppetad, kui
 Minna hakkas hiilgama!

26. Lotus.

1.

Se weike sõnnakenne lotus
 Du laulolinno sarnane,
 Mis südda ärratada püab
 Ja jälle igga kewwade.
 Kuis pude oksalt esmalt taäsa
 Ja arga kuuljat melitab!
 Siis lähemale tulleb, wimaks
 So süddamesse pešitab!

2.

Sa kuled ellad healed tõuswad —
Mis ammo sowind, lootnud sa,
Mis ammo mõttes mahhamatsid,
On uest' tõusnud ellama!
Kuis sowimised rindus püüdwad
Nüüd nori tiwu katsuda!
Kuis taewas sinnab, lilled õit'wad —
Miks peaksid kurtw ollema?!

3.

Ja aastad muutwad. Päikse palla,
Aeg, laulud, öied kadduwad —
Ja tühja peesa mahhajättes
Ka linnukesed lendawad
Keige mailma! — Waikelt, tašsa
Nüüd ootwad filmapišsarad,
Kas linnuke, rööm, õnnepäwad
Beel ükskord ümberpörawad?

4.

Mil tulles jälle süddamesse
Ja mulne lotus taggasi?
Kül wärrisedes südda otas —
Ei anna wastust üfsigi!
Siis lumme alla talwe mattab
Mis ülle jättis süggise:
Keif wait ja furnud! — Waene südda!
Sind jälle kattab pimme ö!

27. Koddo.

1.

Meil aea äärne tannawas,
Kui armas olli se!
Kus kasteheinas põlvine
Mei' lapsed jookšime.

2.

Kus ehani ma mängisin
Kül lille, rohhoga,
Kust wannataat kae kõrvas mind
Tõi tупpa maggama.

3.

Kül ille aea tahtsin siis
Ta kombel wadata:
„Laps, ota“, kostis ta, „se aeg
„On kiir kül tulles!“

4.

Aeg tulli. Ma ja merre peal
Silm mõnda selletas —
Ei pool ni armas polnud seal,
Kui küllatannawas!

28. Meid auusta.

1.

Mo rahwas, kas sa olled
Ka korda küsünd end:

Miks nimmekamaid mehhi
Meil' Jäsand ärratand?
So suggust mõndi tunnen,
Kes head sull' sowivad —
Miks lahet wastowötmist
Ni wähe leiawad?

2.

Kuis wõime arro anda,
Kuis ennast wabbanda',
Et püame ni wähha,
Meil' koormat fergita'?
Et wasto meist ni paljo
Weel neile pannewad,
Kes meie heaks ja kasuks
Siin ilmaš ellawad?

3.

Mo rahwas, et so fekel'
Suur Jummal mehhi pann'd,
Kes illo, au ja ehtet
So Gestiinimmel' ann'd —
Ep olle süis jo unnund
Sa teiste hulkaš weel!
Siis kostab jo ja köllab
Mailmas weel so keel!

4.

Eest agga tötta, rahwas!
Neid auga terteta,
Kes waewa se eest näwad!
Oh püa fergita'

Neil' igga kombel koormat
Mis so eest kannatwad,
Ja kelle al nad waeno
Ning wihha näggewad!

5.

Se aeg ka jõuab kätte,
Mil kurwal meel tõeſt
Sa nende hauast murrad
Üht kuinud öieſt!
Siis ſowikſid heal meel
Neil' kät ja ſurruda —
Ei hauapõhja ennam
So heal ei ullata! —

29. Löö ja rohhi.

1.

Piltwe keſkelt löo
Diſkab laulohealt,
Nähheſ nore rohho
Tõuſwad mulla pealt:

2.

Ei ta ſiis ka muda
Kurwaks healekeſt,
Kuid noort rohhto näggi
Tärk'wad h a u a ſeſt.

3.

Taſſa ikka hüab
Haljaſ heinake,

Kaswago, kus kaswab:
„Terre, kewwade!“

30. Puri-lind.

1.

Kord kuldse puris ellas
Weil' laulo-linnuke,
Ta'l haljad oksad katsid
Kuldkodda armsaste.

2.

Ta wangiš üllekastwand
Ei teadnud priusfest,
Waid röömsaks jäi, et waljult
Wöis tösta healefest.

3.

Kord puri ette seisma
Jäi linno perremees,
Tark linna neitsikenne;
Ta targalt kõnneles:

4.

„Kui õnneto, oh olled,
„Mo Iomakenne, sa!
„Se paigal laulo himmo
„Wöib sind weel surreta“.

5.

„Mis isse sa ei mõista,
„Seks pean sind sundima,

„Sul muudo waljust laulust
„Wõiks südda lõhkeda.“

6.

Ja kinni kattis puri
Ja pakjust, tihhedalt —
Nüüd tahtmist möda sündis:
Ei kuulnud laulohealt!

7.

Waid pandi seisma, kedda
Suur Jummal laulul' löi!
Et wangis olli, sedda
Nüüd alles arro sai! —

8.

Ja tarka neitsit näggin
Ma pärrast puri ees:
Surnd olli weike laulik
Ja kuldse koea sees!

9.

„Mis hädda wõis ta'l olla?
„Kül hoolt jo kandsin ma!“
Oh innime! Mil endal
Süüd ial leidfid sa?!

10.

Nüüd, jah nüüd olli lauljal
Jo südda lõhki läin'd!
Kas siis ka olleks surnud,
Kui olleks laulda woin'd? —

31. Hoia warjul!

1.

Mis sa ial armust olled
Lunda saand siin ilma peal;
Süggawas sa rindus sedda
Wai ja warjul hoia teal.

2.

Innime' ei ial jõua
Urro sada teise head:
Olle rahhul, et sa sedda
Jõse tunned, iõse tead.

3.

Wata, kuidas mäe põhjas
Kõrge kaljo kinnipeab,
Mis ta hõbbedast, mis kullast
Kitwirindus warjatab!

4.

Wata pärlid — nago mõtted
Karpides nad maggawad;
Haljaks seeft neid ehhitawad —
Mil nad wäljapüawad?

5.

Ja so omma südda — piri
Wallus, rõmus tunne ta —
Wata, kuidas warjul weikses
Kinnapohjas hingab ta!

6.
Sest, mis ial armust olled
Lunda saand siin ilma peal:
Süggatvas sa rindus sedda
Wait ja warjul hoia teal!

31. Siis tänua.

1.

Oh kui üks paik mailmas
Sul on, kus hirmota
Sa omma wäsfind peat
Wõid julgest toeta;
Kui tead, et sinno rõõm ka
Teist meelt wõib rõmusta';
Kui tead, et sinno wallo
Teist südda koormab ka:

2.

Oh kuidas olled õnnis
Sa mitme tuhhandest!
Keik tühjad ehted wiiska
Siis firest' süddamest
Ja te sell' õnnel' rumi
Mis keigist üllem on,
Mis aealikko õnne
Ja auustusse kroon.

3.

Sest olleks sinno omma
Mailma warrandus,

Keik aealikkud ehted
Ja auud so pärrandus:
Kui kegi sinno õnnest
Ei wõtta ossa ka —
Sa olled sandist waesem
Siis keige warraga!

4.

Kui mõnni, kelle nimme
Ja rikkust kaetses
So hing — ta warjul nuttes
Üht südda aiggatses!
Oh kui nisuggust südda
Sa leidsid, tänna ja
Siis filmatweel — tõest õnsaks
Sa olled nimmeta!

33. Süggise-mõtted.

1.

Jubba kasje ladwast lehhed lang'wad,
Kõlle tuul käib iulle kesjama —
Aasta kellal rõmoheal on lõppend:
Wiimsed tunnid hakkab lõma ka.

2.

Kenna päike, kas ja wässind olled?
Pikkamiste peat tõstad ja;
Kurwalt omma laste peale watad —
Süggise neid riisub armota.

3.

Kõrged pilved nago hirmust aetud
Ülle ma ja merre lendavad;
Kurre healed halledaste hüüdwad,
Koeo pole nemmad tõttawad.

4.

Koeo pole! Koddoo — magguš fõnna!
Südda, kannata! Ei sünagi
Kaua enam ota! Koeo pole
Kutsub Jõsa sind ka wimati!

34. Peo täis mulda.

1.

Peo täis ma mulda
Wimaks katteks saan,
Kui ma, ellust wäsfind,
Hauapõhja lä'an.
Ei seal murred waewa —
Rahhul hingam ma,
Kunni mind Jehowa
Wõttab kutsuda.

2.

Peo täis mind mulda
Pea ühhendab
Nendel', kenmast ilm mind,
Ello lahutab.
Wüstikroon ja sandi
Waene keppike, —
Mulla al nad rahhus
Singwad ühtlase.

3.

Beo täis mull' mulda
Gestisõbrad ka
Wiimses andes hauda
Wõtge wiškada!
Armsam mull', kui ehted,
Mullatükike
Kirsto peal, ja põhjas
Laasto fängike.

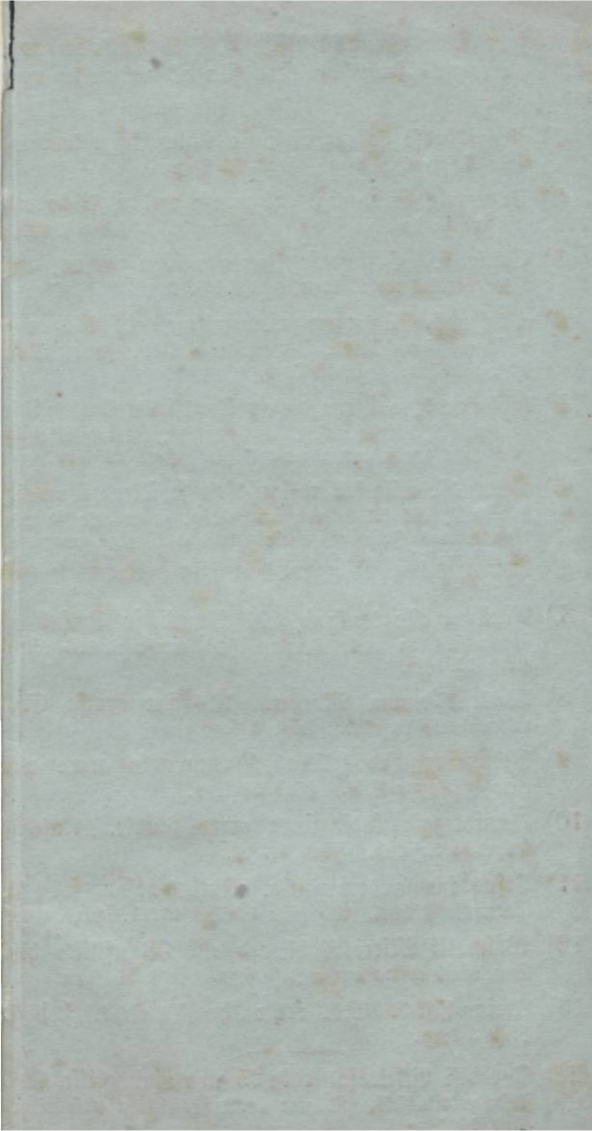
4.

Beo täit ma mulda
Kõrgekõ piddada
Tahhan, — elloaega
Tedda auusta!
Muld mind toidab, kattab,
Kannab ilma peal,
Wimaks üksi kaitseb
Mullast ihho weel.

5.

Beo täis mind mulda
Üksi ülle jääb,
Kui keif jõud ja norus
Mullaks jälle saab.
Mullast ollen wõetud,
Mullaks lähhan ma,
Mullast wõttab Jõsa
Kord mind ärrata'!

Surrefare linna ramato-trüklia Eh. Asfahrey annab teada, et temnia jures on need siin al nimmetud ramatud sada:

- 1) Armastusse ja maenitsusse sanna teige teniattele, übbe Kristusse pildiga. Sind 12 kopp.
 - 2) Jummalala armo tee, ehk waese mehhe kibbe woitleminne ja lesse naese hädda ning abbi. Sind 6 kopp.
 - 3) Soulo ö. Esimesse Soulo pühha jutlus, Anselilla kirikus tehtud lastele. Sind 4 kopp.
 - 4) Prohweti Elia taewaminneminne, ehk üks waene usükenne saab Kristusse werre wäe läbbi jummalikko auhise üllendud. Sind 8 kopp.
 - 5) Pöllomees, ehk hea nou põlloussi ärrakautamisest, lündmisest, aastamisest, kühwamisest, seemne-rehheteggust ja monda muust armsa ma-rahwale. Sind 12 kopp.
 - 6) Kristusse wiimsest tullemisest ja Temma au-rigist Ma peäl, ehk kel filmad on nähha, se waatko ja pango tähhele, kas Jesusse ennekulutaminne Temma tullemisest ja mailma lõppetusest meie päwadega ühte lähhäb. Sind 20 kopp.
 - 7) Waiima ello tee-kond, ehk kõnned ja laulud ello õppetuseks ja meie ärratamiseks armsa Cesti-rahwale. Sind 15 kopp.
 - 8) Wooras-emma Marret. Üks jut armsa Cesti-rahwa heaks kirjutud. Sind 5 kopp.
 - 9) Wõnnesuggused fellekusjed Jummalala armo noust meie õnsaksamiseks. Sind 10 kopp.
 - 10) Önnisteggia kutsuminne armo lauale. Anselilla Öppetaja kirjutud. Sind 4 kopp.
 - 11) Jesus surma ärrawõitja. Sutlus esimesesl ütles-tõusmise Pühhal. Anselilla kirikus tehtud. Sind 4 kopp.
 - 12) Waimolik Mirri Rohhoaed ehk 38 usklikko hinge kõnnelemist omma armsa Jesusega. Sind 50 kopp.
 - 13) Waino-Pilled. Cesti-rahwa heaks meleks. I. jäggo. Sind 8 kopp.
- Ued Paradisi Pillekesjed ehk 25 uut waimolikko laulo, Isanda kituseks, süddame ärratamiseks ja usje rõmuks. Sind 10 kopp.